

*Miki Zohar, poslanec izraelského Knesetu za stranu Likud: „Reknu vám něco prostého. Židy neobelstíte a je jedno co píší média. Izraelská veřejnost je veřejnost, která náleží židovské rase, a celá židovská rasa je ten největší lidský kapitál, ten nejchytřejší, nejvíc chápající.“ (Zdroj: **Times of Israel**)*

Autor: Vox Day

Rád bych vám názorně předvedl rizika věšení bulíků na nos někomu podstatně chytřejšímu než vy. Často slycháváme, že **Židé** jsou nejchytřejší etnickou skupinou na světě. Tento mýtus židovské inteligence prý vysvětluje jejich stávající dominantní kulturní i socioekonomické postavení ve Spojených státech. Jádrem tohoto argumentu však je prokazatelně nepravdivé a lze jej snadno a rozhodně vyvrátit.

Mýtus židovské inteligence: zdroje

Za prvé: na čem se vlastně tvrzení o vysoké židovské inteligenci zakládají?

Badatelé na poli aškenázských studií se shodují, že děti Abrahámovy se vyhřívají na špici tabulek IQ. Steven Pinker – který v roce 2007 přednášel o „Židech, genech a inteligenci“ – říká, že „jejich průměrné IQ bylo stanoveno v rozmezí 108-115“. Autor knihy *The Intelligence of American Jews* z roku 2004 Richard Lynn, tvrdí, že

je „jenom“ o půl směrodatné odchylky vyšší: 107,5. Henry Harpending, Jason Hardy a Gregory Cochran z University of Utah, autoři studie z roku 2005 *Natural History of Ashkenazi Intelligence* prohlašují, že objekty jejich studia „dosahují výsledků o 0,75 až 1,0 směrodatné odchylky nad obecným evropským průměrem, což odpovídá IQ 112-115.“

Charles Murray ve své eseji z roku 2007 *Jewish Genius* uvádí, že „střední hodnota jejich IQ se nachází v rozpětí 107-115. Jako uvěřitelný kompromis se jeví 110.“ Průměrné židovské IQ 115 je tak o celých osm bodů vyšší než obecně přijímané skóre jejich nejbližších konkurentů – Orientálců ze severovýchodní Asie. A to zhruba o 40% nad globálním průměrem 79,1, k němuž dospěli Richard Lynn a Tatu Vanhanen ve svém díle *IQ and Global Inequality*.

Nejprve si povšimneme obrácení definice, na které už jsme si ale dávno zvyknuli. Podmnožina – aškenázští Židé – je zde zaměněna za kompletní soubor všech Židů.

Mýtus židovské inteligence: kvalita zdrojů

Zadruhé, pokud si někdo dá tu práci vyhledat tyto často zmiňované, ale nikdy necitované studie, okamžitě jej musí zarazit tyto skutečnosti. Studie jsou

- a) dezinterpretované,
- b) staré a překonané,
- c) bez výjimky dílem značně předpojatých lidí a
- d) udávané vzorky se vždy omezují na velice malou podmnožinu podmnožiny celku.

Tak například primárním pramenem pro tvrzení o židovském „IQ 115“ je podle všeho studie Borise Levinsona z roku 1957 nazvaná „The Intelligence of Applicants for Admission to Jewish Day Schools“. (Studie vyšla v *Jewish Social Studies*, roč. 19, č. 3/4 (červ. – říj. 1957), s. 129-140).

Autor zde přímo uvádí průměrné IQ 114,88 ze vzorku 2083 studentů, avšak přiznává její z podstaty věci plynoucí omezení.

Studie totiž pracovala jen s uchazeči o studium na neinternátních školách s denním provozem (**Day Schools**), které vyučují podle zásad Národní komise pro vzdělávání v ješivách. Tento vzorek tedy není nijak reprezentativní pro celou populaci židovských škol. Dokonce ani studentů škol-ješiv s odlišným vzdělávacími prioritami.

Levinson dále přiznává, že studenti z jeho vzorku zastupují jenom 38% z 5 494 studentů navštěvujících 16 škol této kategorie, čímž připouští možnost účelového výběru testovaného vzorku. Skutečně máme s vážnou tváří uvěřit, že průměr částečné podmnožiny bohaté soukromé školy podmnožiny napůl evropské podmnožiny je *byť jen vzdáleně reprezentativním zachycením* průměru celkového souboru populace? Už od pohledu je to pro logicky uvažujícího člověka natolik absurdní, že by to mělo stačit k definitivnímu vyvrácení tvrzení.

Levinson ve své studii odkazuje na práci Roberta D. Northa z roku 1956 s americkými čtvrtáky z 16 nezávislých soukromých škol a poznamenává:

Řada z těchto škol vybírá své žáky na základě mentálních dovedností a studijních úspěchů. Protože studium na škole je zpoplatněno, pochází většina žáků ze zámožnějšího socioekonomického prostředí. Průměrné IQ těchto dětí bylo 119,3.

Znamená to tedy, že průměrný americký běloch je inteligentnější než průměrný Žid? Jen proto, že jedna nepočtená skupinka bělošských amerických žáků elitní soukromé školy měla lepší výsledky testů než jiná nepočtená skupinka Židů z elitní soukromé školy? Samozřejmě ne, to by přece nedávalo smysl, že? Vždyť přece nejde o reprezentativní vzorky? Existuje celá řada dalších statistických anomálií, jež názorně ukazují irelevanci těchto poválečných studií průměrného IQ populací. Podle jedné z nich například dosahuje průměrné IQ chlapců 112,8 a děvčat 113,6. Pokud tedy vezmeme tyto konkrétní studie inteligence za bernou minci, musíme dospět k závěru, že děvčata jsou inteligentnější než hoši. Což je v úplném rozporu se všemi následnými studiemi i pozorováními.

Mýtus židovské inteligence: rozpory

Za třetí: vzhledem k udávanému izraelskému průměrnému IQ 95 a jordánskému průměrnému IQ 84 by při pravdivosti tvrzení o IQ aškenázských Židů 115 museli mít všichni ostatní Židé průměrné IQ 84,2. / *kdyby* tak aškenázští Židé skutečně měli průměrné IQ 115, celkový židovský průměr by byl 107. Protože však původní studie ukazují, že udávané hodnoty IQ nejsou přesným ukazatelem průměrného aškenázského IQ, můžeme se 100% jistotou říci, že tento odhad (107) IQ je vyšší než skutečný židovský průměr.

Má-li například pravdu Lynn a aškenázský průměr IQ je 107,5, celkový židovský průměr je 103,2. To není zlé, ale přece jen o poznání horší než 115 a velmi chatrný základ pro vybudování věrohodného narativu o intelektuální nadřazenosti a tím i nevyhnutelnosti úspěchu.

Mýtus židovské inteligence: důvody ke skepsi

Najde se ale i spousta dalších důvodů ke skepsi ohledně mýtu o židovské inteligenci. Vezmeme si třeba Izrael. Úspěšná kvazievropská společnost, ve většině parametrů

nadřazená okolním, méně inteligentním arabským společnostem. Izraelská společnost ovšem není o nic víc technologicky pokročilá ani socioekonomicky úspěšná než většina západních nebo orientálních společností. Navíc zůstává ekonomicky závislá na pravidelných štědrých příspěvcích od Němců a Američanů. Ani po 70 letech se tak z Izraele nestala supervyspělá společnost, jak by se očekávalo u národa s jedinečně vysokou průměrnou inteligencí. Příčinou je samozřejmě to, že takovouto společností jednoduše *není*.

Kde byl tento jedinečnou inteligencí podmíněný úspěch v antice, ve středověku nebo renesanci? Kde jsou jeho příklady z napoleonské éry? Proč se objevil teprve tehdy a tam, kde Židé dosáhli dostatečné míry společenského vlivu v daných společnostech? Vnucuje se také otázka, jak mohly mít různé evropské země takový znatelný prospěch ze snížení svého průměrného IQ historickým vyhoštěním Židů?

Mýtus židovské inteligence: geny a inteligence

Pro zájemce o pravdu je zde dobrá zpráva. Navzdory krizi reprodukovatelnosti ve vědě, skoncoval neutuchající pokrok vědeckých metod s využíváním nepoctivého citování zaujatých a nepřiliš relevantních studií starých 62 let. Jejich dnešním účelem je obluzování široké veřejnosti.

Nové poznatky **genetiky** a potvrzení spojitosti genů a inteligence brzy roztříští na kusy tento překonaný a účelový mýtus. Tento je vnucovaný nic netušícím Američanům podobně neúnavně jako další mýty o „národu imigrantů“, „tavicím kotlíku“ nebo židokřesťanství.

Samozřejmě nevylučuji okrajovou možnost, že se mýlím a mýtus se zakládá na faktech. S mnohem větší pravděpodobností se však hádám dozvíme, že Flynn byl příliš velkorysý a skutečný průměr je tak ještě nižší než 103.

Tak či onak budeme už brzy znát fakta, která nebude možné rozumně rozporovat. Pokud však mám pravdu, zřejmě se dočkáme zlehčování dřívějšího spojování průměrné inteligence a společenského úspěchu. Podobně jako se dnes lidé zodpovědní za přijímání na školy Břečťanové ligy snaží snižovat význam výsledků testů při přijímacím řízení.

Úvaha Vox Day The myth of Jewish intelligence vyšla na blogu Vox Popoli 22. dubna 2018.